

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 345

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 19 aprilie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 713 din 9 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 75 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	2–4	215.	— Hotărâre privind aprobarea unor modificări și completări în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, situate în județele Brașov, Cluj, Dolj, Buzău, Covasna, Caraș-Severin, Arad, Maramureș, Sălaj, Gorj, Constanța, Satu Mare, Vrancea și municipiul București.....
Decizia nr. 758 din 23 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală.....	5–8	216.	— Hotărâre privind actualizarea valorii de inventar a imobilului 2988, aflat în domeniul public al statului, și pentru transmiterea acestuia din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Apărării Naționale în domeniul public al comunei Oncești, județul Maramureș.....
Decizia nr. 857 din 14 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280 alin. (1), art. 281 alin. (1) lit. b) și art. 282 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală.....	8–11	221.	— Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Brașov de către domnul Băncilă Ciprian-Marius.....
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
214. — Hotărâre pentru trecerea din domeniul public în domeniul privat al statului a unei construcții aflate în administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Arad, în vederea scoaterii din funcțiune, cașării și valorificării, și modificarea anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului.....	12–13	★	Rectificări
			16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 713**

din 9 noiembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 75 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 75 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Adrian Valentin Moise în Dosarul nr. 1.794/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.265D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției de neconstituționalitate, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale a fost adoptat în limitele și în executarea normelor primare cuprinse în legea organică a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 2.122 din 17 iunie 2016, astfel cum a fost completată prin Sentința civilă nr. 2.476 din 2 septembrie 2016, pronunțate în Dosarul nr. 1.794/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și art. 75 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**, excepție ridicată de Adrian Valentin Moise într-o cauză în contencios administrativ privind soluționarea cererii de anulare a Hotărârii Plenului Curții Constituționale nr. 6/2012 pentru adoptarea Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale în ansamblul său și, în special, a dispozițiilor care reglementează statutul magistraților-asistenți, precum și anularea răspunsului emis de Curtea Constituțională prin prim-magistratul-asistent.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține, în esență, că dispozițiile art. 75 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 sunt considerate a fi contrare Legii fundamentale deoarece Parlamentul și-a delegat neconstituțional puterea exclusivă de a legifera, prin lege organică, în sfera relațiilor care privesc organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Se mai arată că se încalcă art. 148 din Constituție prin raportare la principiul democrației participative cu sediul în art. 10 alin. 3 și art. 11 din Tratatul privind Uniunea Europeană, în măsura în care textele criticate se interpretează în sensul în care Curtea Constituțională este scutită de obligația de a informa și consulta cetățenii și asociațiile legal constituite, în procedura de elaborare a Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale.

6. Dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 sunt neconstituționale în măsura în care se înțelege că, după ce o instanță de judecată a hotărât că o dispoziție legală criticată are

legătură cu soluționarea cauzei și sesizează, pe cale de consecință, Curtea Constituțională, cu soluționarea excepției, aceasta ar putea să o respingă ca inadmisibilă, deoarece textul legal criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei.

7. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că prevederile art. 75 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 nu se referă la obiectul de reglementare al art. 148 din Constituție.

8. Mai arată că Regulamentul de organizare și funcționare al Curții Constituționale reprezintă un act normativ de forță juridică inferioară legii, astfel că delegarea atribuțiilor de emiteră a acestuia către organul administrativ care îl va executa reprezintă doar forma de aplicare a atribuțiilor legale de punere în executare a legii de către organele administrative, care au posibilitatea legală de a emite inclusiv acte administrative cu caracter normativ, iar nu numai cu caracter individual, nu orice act conținând dispoziții normative intrând în competența de legiferare a Parlamentului.

9. În ceea ce privește dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 instanța arată că susținerile autorului excepției de neconstituționalitate vizează modul concret de interpretare și aplicare a prevederilor procedurale din Legea nr. 47/1992 și de Codul de procedură civilă de către instanța constituțională.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens arată că, în conformitate cu mandatul constituțional conferit de art. 146 lit. d) și lit. l) din Legea fundamentală, dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 prevăd că instanța constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia. Totodată, menționează jurisprudența Curții Constituționale referitoare la dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, respectiv Decizia nr. 335 din 28 iunie 2005, Decizia nr. 607 din 15 noiembrie 2005 și Decizia nr. 329 din 18 aprilie 2006.

12. Referitor la dispozițiile art. 75 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, arată că Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale a fost adoptat în temeiul, în limitele și în executarea normelor primare cuprinse în legea de organizare și funcționare a instanței constituționale.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 29 alin. (1) și art. 75 alin. (3) din Legea nr. 47/1992

privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, care au următorul cuprins:

— Art. 29 alin. (1): „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.*”;

— Art. 75 alin. (3): „*În termen de 3 zile de la constituire, Curtea își alege președintele, iar în termen de 10 zile adoptă regulamentul de organizare și funcționare.*”

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 61 privind rolul și structura Parlamentului, art. 73 alin. (3) lit. t), potrivit căruia „*Prin lege organică se reglementează [...] celelalte domenii pentru care în Constituție se prevede adoptarea de legi organice.*”, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 126 alin. (1) și (6) referitoare la realizarea justiției prin instanțele judecătorești și la controlul judecătoresc al actelor administrative pe calea contenciosului administrativ, art. 146 lit. l), potrivit căruia „*Curtea Constituțională [...] îndeplinește și alte atribuții prevăzute de legea organică a Curții*” și art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană. Din notele scrise depuse la dosarul cauzei, Curtea reține că sunt invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate și dispozițiile art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor și art. 21 privind accesul liber la justiție din Constituție.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin legea sa organică de organizare și funcționare, legiuitorul a detaliat dispozițiile constituționale și a reglementat o serie de reguli procedurale de punere în practică a atribuțiilor sale. Astfel, Curtea Constituțională, instituție fundamentală a statului, are drept scop garantarea supremației Constituției și a principiilor statului de drept și al separației și echilibrului puterilor, ceea ce presupune, printre altele, rolul Curții, în limitele Legii fundamentale, de a asigura conformitatea legislației cu normele și principiile constituționale. În calitatea sa de unică autoritate de jurisdicție constituțională, independentă, Curtea se supune numai Constituției și legii sale organice, fiind singura în drept să hotărască, în exercitarea atribuțiilor ce îi revin, asupra competenței sale, care nu poate fi contestată de nicio autoritate publică. Mai mult, legiuitorul organic, în vederea asigurării independenței Curții, a instituit o serie de reguli privind organizarea și desfășurarea activității sale, sens în care a reglementat și obligația primei curți legal constituite de a adopta regulamentul de organizare și funcționare. Totodată, legiuitorul, prin art. 50 al Legii nr. 47/1992, a statuat că Plenul Curții Constituționale, alcătuit din judecătorii acesteia, îndeplinește atribuțiile prevăzute de Constituție și de lege, putând lua orice măsură necesară pentru buna desfășurare a activității instanței constituționale.

18. Așadar, dispozițiile privitoare la organizarea și funcționarea Curții Constituționale sunt cuprinse în Legea fundamentală, fiind transpuse, cu respectarea dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. t) și art. 142 alin. (5) din Constituție, la nivel infraconstituțional prin Legea nr. 47/1992, iar Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 6/2012 pentru adoptarea Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 27 martie 2012, a fost adoptată, în temeiul, în limitele și în executarea dispozițiilor cuprinse în legea organică a Curții, în vederea stabilirii organizării și funcționării acesteia, a atribuțiilor și regulilor de procedură specifice activității sale, precum și a regulilor de procedură ce privesc răspunderea disciplinară. De altfel, Curtea învederează faptul că art. 3 din Regulament statuează cu privire la faptul că dispozițiile acestuia se interpretează și se aplică în conformitate cu prevederile Legii nr. 47/1992, ale Legii nr. 124/2000 privind structura personalului Curții Constituționale, ale Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și ale celorlalte dispoziții legale aplicabile, după caz, judecătorilor și personalului Curții Constituționale.

19. Prin urmare, Curtea reține că legea se caracterizează printr-un anumit nivel de generalitate, abstractizare și

conceptualizare, Parlamentul având plenitudinea de competență în privința alegerii și adoptării soluțiilor legislative corespunzătoare, în considerarea acestor aspecte. Însă, reglementarea de detaliu, care dezvoltă prevederile legale cu respectarea cadrului și limitelor acestora, ține de sfera actelor cu caracter infralegal, astfel cum este și Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale.

20. În ceea ce privește invocarea, în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 lit. l) din Constituție, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză, întrucât se referă la alte atribuții privind controlul de conformitate cu Legea fundamentală, indiferent de forma pe care acesta o îmbracă. Dacă voința legiuitorului constituant ar fi fost aceea de a conferi Curții Constituționale atribuții de altă natură decât controlul de conformitate cu Legea fundamentală, indiferent de forma pe care acesta o îmbracă, această voință ar fi trebuit să se materializeze într-o normă expresă, care să precizeze natura acestor competențe. Or, din interpretarea sistematică a prevederilor Constituției, în ansamblul lor, precum și a dispozițiilor art. 146, care cuprinde un singur alineat în care sunt enumerate atribuțiile Curții Constituționale, rezultă că legiuitorul constituant nu a reglementat atribuții cu natură juridică diferită, competența materială a instanței constituționale limitându-se exclusiv la controlul de constituționalitate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.106 din 22 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010).

21. În continuare, referitor la dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, teza privind legătura cu soluționarea cauzei, Curtea reține că acestea sunt considerate ca fiind neconstituționale întrucât consacră competența Curții de a respinge, ca inadmisibilă, o excepție de neconstituționalitate pe motiv că textul criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei, chiar dacă, în prealabil, instanța judecătorească a quo a stabilit îndeplinirea condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992.

22. În acest sens, Curtea reține că prima teză a art. 146 lit. d) din Constituție, privind excepția de neconstituționalitate ridicată în fața unei instanțe judecătorești sau de arbitraj comercial, reglementează un control *a posteriori*, concret, de constituționalitate, ce presupune *sine qua non* existența unui litigiu pendent, în cadrul căruia să se invoce excepția de neconstituționalitate a unor acte normative de reglementare primară care să aibă legătură cu soluționarea acestuia (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 338 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 699 din 14 noiembrie 2013 și Decizia nr. 108 din 7 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 8 iunie 2017, paragraful 21). Mai mult, dacă excepția de neconstituționalitate a fost invocată de o persoană care nu a fost parte în litigiu, iar soluția pronunțată prin decizia Curții nu va produce niciun efect cu privire la o cerere *ab initio* inadmisibilă, rezultă că excepția de neconstituționalitate nu are legătură cu soluționarea cauzei în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 101 din 7 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 26 aprilie 2017, paragraful 16). Determinarea obiectului excepției de neconstituționalitate este o operațiune care, pe lângă existența unor condiționări formale inerente ce incumbă în sarcina autorului acesteia, poate necesita și o apreciere obiectivă a Curții Constituționale, având în vedere finalitatea urmărită de autor prin ridicarea excepției. O atare concepție se impune tocmai datorită caracterului concret al controlului de constituționalitate exercitat pe cale de excepție (Decizia nr. 297 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2012).

23. În jurisprudența sa, Curtea a constatat că, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 „*legătura cu soluționarea cauzei*” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea

nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, paragraful 15). Incidența textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat, în primul rând, interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014).

24. Prin urmare, Curtea a reținut că, odată sesizată, are sarcina de a controla constituționalitatea actelor de reglementare primară, fără a condiționa acest control de eliminarea, indiferent sub ce formă, din fondul activ al legislației a actului criticat pentru neconstituționalitate, drept care „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 64 din 9 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 27 februarie 2017, paragraful 43, și Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011).

25. În ceea ce privește interesul în invocarea excepției de neconstituționalitate, Curtea a reținut, în jurisprudența sa, că autorul excepției de neconstituționalitate, neavând un interes real, personal în promovarea acesteia, posibila admitere a excepției nu ar schimba cu nimic situația acestuia, ci ar privi numai drepturile altor persoane. Totodată, excepția de neconstituționalitate a unor dispoziții legale incidente într-o anumită fază procesuală nu au legătură cu soluționarea cererii în cadrul căreia a fost invocată (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 315 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 24 iulie 2014, Decizia nr. 748 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 4 februarie 2015, Decizia nr. 704 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015).

26. Ca atare, Curtea reține că invocarea excepției de neconstituționalitate se face în fața instanțelor judecătorești, cu condiția existenței, așadar, a unui proces pendent. Instanța de judecată se pronunță doar asupra admisibilității excepțiilor de neconstituționalitate, cu obligația de a le respinge ca inadmisibile pe acelea care nu îndeplinesc condițiile legii, având rolul unui filtru al excepției de neconstituționalitate invocate de părți. Instituirea imposibilității sesizării Curții Constituționale direct de către părți, legiuitorul a avut în vedere prevenirea eventualelor abuzuri și tergiversarea cauzelor deduse judecării, în deplin acord cu dispozițiile art. 57 din Constituție, potrivit cărora drepturile și libertățile constituționale trebuie exercitate cu bună-credință, fără a încălca drepturile și libertățile celorlalți (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 519 din 7 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 612 din 12 august 2015, paragrafele 20 și 21, și Decizia nr. 243 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 397 din 2 iulie 2013).

27. Curtea observă că dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992 sunt norme de procedură pe care instanța de judecată sesizată cu excepția de neconstituționalitate este obligată să le aplice în vederea selectării doar a acelor excepții care, potrivit legii, pot face obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională. Instanțele de judecată au rolul de partener al Curții, în sensul că verifică, în vederea sesizării instanței constituționale, respectarea prevederilor legale referitoare la admisibilitatea excepțiilor de neconstituționalitate. În situația în care instanța de judecată constată că excepția este admisibilă, va dispune sesizarea Curții Constituționale, care, în aceste condiții, își va exprima opinia cu privire la contrarietatea dintre textul contestat din punctul de vedere al constituționalității și textul de referință pretins încălcat. Atunci când excepția este inadmisibilă, instanța de judecată o respinge printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională, partea având, în această situație, posibilitatea formulării recursului prevăzut de art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

28. Având în vedere criticile formulate de autorul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că acceptarea acestora echivalează cu stabilirea unei competențe exclusive în sarcina instanței de judecată de a verifica admisibilitatea excepției de neconstituționalitate prin prisma legăturii cu soluționarea cauzelor a textelor legale criticate. Or, excepția de neconstituționalitate este expresia, în sistemul nostru normativ, a controlului concret de constituționalitate, astfel încât, atât instanței *a quo*, cât și celei *a quem* le revine competența de a verifica, în proceduri distincte, dacă aceasta se plasează în paradigma controlului concret de constituționalitate. Dacă, în privința instanței *a quo*, verificarea condițiilor de admisibilitate ține de îndeplinirea condițiilor legale necesare pentru sesizarea Curții Constituționale, pentru instanța *a quem* această verificare are semnificația întrunirii condițiilor necesare declanșării controlului de constituționalitate, respectiv a cercetării prezumției de constituționalitate a textului legal criticat. Prin urmare, realizând această verificare, Curtea se asigură că exercitarea controlului de constituționalitate cu privire la textul criticat prin formularea unei excepții de neconstituționalitate prezintă relevanță pentru soluționarea cauzei, ceea ce este de natură a valida faptul că examenul de verificare a conformității normei legale cu Constituția se plasează în cadrul controlului concret de constituționalitate.

29. În consecință, Curtea reține că, sub aspectul verificării condițiilor de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, cu privire specială asupra tezei referitoare la legătura cu soluționarea cauzei, este vorba de o competență partajată între instanțele judecătorești și instanța constituțională, astfel că exercitarea de către instanțele judecătorești a unui prim filtru cu privire la aceasta nu exclude competența Curții Constituționale de a verifica, la rândul ei, aceste condiții.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adrian Valentin Moise în Dosarul nr. 1.794/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 29 alin. (1) și art. 75 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 758

din 23 noiembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ludovic Murvai în Dosarul nr. 9.516/271/2016 al Judecătoriei Oradea — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.098D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 2 noiembrie 2017, în prezența reprezentantului legal al autorului excepției, domnul avocat Mircea Ursuța din cadrul Baroului Bihor și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ocazie cu care Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, potrivit art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus amânarea succesivă a pronunțării pentru data de 9 noiembrie 2017 și 23 noiembrie 2017, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 4 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 9.516/271/2016, **Judecătoria Oradea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ludovic Murvai în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale la fond în care se fac cercetări pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prevăzută de art. 228 alin. (1) și art. 229 alin. (1) lit. b) și d) din Codul penal cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece obligă persoana vătămată la plata cheltuielilor judiciare în caz de împăcare. Astfel, se poate ajunge ca aceasta să plătească cu titlu de cheltuieli judiciare o sumă mai mare decât însuși obiectul aceluși proces, fără a avea nicio culpă în declanșarea și continuarea procedurilor respective, întrucât în cauză a operat principiul oficialității. În acest mod, apreciază autorul excepției, se dispune în mod indirect o măsură de trecere în proprietatea publică a unui bun proprietate privată, pe bază de discriminare. Arată că în cauză a suferit o pagubă de 680 lei, pe care a recuperat-o prin intermediul mijloacelor legale

puse la dispoziție, dar urmează să plătească pentru acest serviciu oferit o sumă mai mare decât prejudiciul suferit.

5. În concluzie, soluția legală de obligare a persoanei vătămate la plata cheltuielilor judiciare, în caz de împăcare, fără a exista o culpă a acesteia (împăcarea în scopul recuperării prejudiciului nu poate fi considerată o culpă procesuală) este contrară dreptului la un proces echitabil, precum și dispozițiilor constituționale care garantează proprietatea privată.

6. **Judecătoria Oradea — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece nicio normă constituțională nu impune gratuitatea actului de justiție. Cheltuielile judiciare ocazionate de procesul penal, avansate de stat, trebuie suportate de partea vinovată pentru provocarea acelor cheltuieli. Dispozițiile legale criticate reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care, în acord cu art. 126 alin. (2) din Constituție, în considerarea unor situații deosebite, poate institui reguli speciale de procedură. Persoana vătămată se poate împăca cu inculpatul, condițiile împăcării putând fi impuse de aceasta, întrucât legea nu limitează suma pe care o poate pretinde pentru a se împăca cu inculpatul.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, prin Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, Curtea Constituțională, pronunțându-se asupra soluției legislative anterioare, similară cu cea criticată în cauza de față, a statuat că nicio normă constituțională nu impune gratuitatea actului de justiție. Prin urmare, cheltuielile judiciare ocazionate în procesul penal, avansate de stat, trebuie suportate de partea vinovată pentru provocarea acelor cheltuieli.

9. Prevederile art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, conform art. 126 alin. (2) din Constituție.

10. Referitor la pretinsa încălcare a dreptului de proprietate privată prin instituirea plății unor taxe judiciare, în jurisprudența instanței europene s-a reținut că, atunci când cuantumul acestor taxe este foarte ridicat, de natură a atrage imposibilitatea pentru parte a le plăti, această împrejurare constituie o ingerință disproporționată în dreptul de acces la instanță, făcând ca acest drept, esențial pentru asigurarea principiului preeminenței dreptului într-o societate democratică, să nu mai fie real și efectiv, ci doar teoretic și iluzoriu. Totodată, nivelul acestor taxe, în lumina circumstanțelor speciale ale cauzei, incluzând posibilitatea reclamantului de a le plăti, precum și faza procedurală în care aceste restricții sunt impuse sunt factori care trebuie luați în calcul pentru a stabili dacă o persoană s-a putut bucura de dreptul de acces și a beneficiat de o judecată din partea unei instanțe. Aceste argumente sunt, în opinia

Guvernului, valabile și în cazul cheltuielilor judiciare avansate de stat, cu atât mai mult cu cât, în speță, quantumul cheltuielilor nu este unul excesiv, care să pună în pericol mijloacele de existență ale autorului.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, documentele depuse, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) cu denumirea marginală *Plata cheltuielilor avansate de stat în celelalte cazuri* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „(1) *Cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate după cum urmează: [...]*

2. *în caz de încetare a procesului penal, de către: [...]*

d) *inculpatul și persoana vătămată, în caz de împăcare.*”

14. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (4) referitor la garantarea dreptului de proprietate privată și la interzicerea naționalizării sau a oricăror alte măsuri de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri pe baza apartenenței politice sau de altă natură discriminatorie a titularilor și art. 136 alin. (5) referitor la inviolabilitatea proprietății private, în condițiile legii organice.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate dispun cu privire la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în caz de împăcare și care vor fi suportate de către inculpat și persoana vătămată.

16. Autorul excepției este nemulțumit de împrejurarea că, deși quantumul prejudiciului cauzat prin fapta penală se ridică la suma de 400 lei, a fost obligat la plata unor sume cu titlu de cheltuieli judiciare către stat în quantum de 400 lei în Dosarul nr. 16.391/271/2015 privindu-i pe inculpații Nicolae Ciobotaru și Szabo Aurel și în quantum de 200 de lei în Dosarul disjuns nr. 9.516/271/2016 vizându-l pe inculpatul Oros Marcel Codin.

17. Drept urmare, apreciază că prevederile legale criticate afectează dreptul de proprietate privată, precum și dreptul la un proces echitabil, întrucât obligă persoana vătămată la plata cheltuielilor de judecată, în caz de împăcare, fără a exista vreo culpă a acesteia, cu atât mai mult cu cât procesul penal a fost inițiat în virtutea principiului oficialității.

18. Cu privire la aceste critici, Curtea, examinând dispozițiile art. 275 din Codul de procedură penală în integralitatea lor, constată că, în procesul penal, atunci când cheltuielile judiciare nu rămân în sarcina statului, prevalează **principiul explicit referitor la obligarea unei persoane la plata cheltuielilor judiciare către stat, numai în măsura în care are o culpă procesuală.**

19. Totodată, nicio normă constituțională nu impune gratuitatea actului de justiție. Prin urmare, cheltuielile judiciare ocazionate în procesul penal, avansate de stat, trebuie suportate de partea vinovată pentru provocarea lor, neputându-se aprecia

că aceasta are semnificația afectării dreptului de proprietate privată prin naționalizare sau prin trecere silită în proprietate publică a unor bunuri pe baza apartenenței politice sau de altă natură discriminatorie a titularilor, așa cum susține autorul excepției. Faptul că, în caz de împăcare, în procesul penal, cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate de inculpat și persoana vătămată, nu împiedică părțile interesate să se adreseze justiției și să se prevaleze, fără nicio îngrădire, de toate garanțiile care caracterizează dreptul la un proces echitabil, reglementat de dispozițiile constituționale ale art. 21.

20. De asemenea, prin Decizia nr. 87 din 23 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 22 aprilie 2016, paragraful 18, Curtea a statuat că, în calculul cheltuielilor judiciare, instanțele judecătorești determină cheltuielile avansate de stat și cele făcute de părți și de alți subiecți procesuali. Din prima categorie fac parte cheltuieli precum cele necesare efectuării actelor de procedură sau de probațiune dispuse de organele judiciare și cheltuielile pentru conservarea obiectelor ridicate sau sechestrate în cursul procesului. În cea de-a doua categorie se încadrează cheltuielile făcute de părți și de ceilalți subiecți procesuali în cursul procesului, din proprie inițiativă, cum sunt angajarea unui apărător, depunerea de cereri și memorii și administrarea de mijloace de probă pentru susținerea acțiunii civile, sau pe baza dispozițiilor instanței, cum sunt deplasarea la sediul organului judiciar pentru audiere sau nerealizarea unui câștig licit. Prin urmare, aceste două categorii de cheltuieli însumează subcategoriile determinate de particularitățile fiecărei cauze penale. Valoarea acestora este atestată prin documente justificative sau este determinată numeric pe baza unor criterii legale, cum sunt ordinele și normele metodologice de stabilire a onorariilor convenite experților sau interpreților.

21. Așa fiind, Curtea constată că, în ce privește cheltuielile judiciare propriu-zise, acestea pot fi împărțite în două mari categorii: **cheltuieli avansate de stat și cheltuieli făcute de părți sau de alți subiecți procesuali.**

22. În procesul penal, obligația suportării cheltuielilor judiciare are caracter complex, teoria culpei procesuale uzitată în procesul civil fiind completată cu cea derivând din accesorialitatea cheltuielilor judiciare față de răspunderea penală sau, după caz, răspunderea civilă constatată.

23. Obligația inculpatului aflat în **culpă infracțională** de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării în primă instanță, incluzând și eventualele cheltuieli determinate de persoana vătămată sau partea civilă. **Culpa infracțională** nu exclude culpa procesuală, în situațiile în care cheltuielile au fost provocate de o cerere accesorie fondului procesului, respinsă ca neîntemeiată.

24. Celelalte părți au o obligație subsidiară și limitată de a suporta cheltuielile judiciare, de principiu, **culpa lor fiind una procesuală.** Obligația este subsidiară, întrucât intervine numai când cheltuielile respective nu sunt suportate de inculpat și limitată numai la cheltuielile provocate din culpa procesuală a părții. Această soluție este valabilă întotdeauna în cazul în care părțile nu se înțeleg și nu se interpun în niciun fel în deturnarea procesului penal de la scopul său.

25. **În cazul în care părțile se înțeleg într-una din formele puse la dispoziție de lege** asupra pretențiilor civile, această înțelegere se răsfrânge și asupra modului de suportare a cheltuielilor judiciare, conform principiului *accessorium sequitur*

principale. Astfel, cheltuielile judiciare vor fi suportate după cum urmează:

- persoana vătămată, în caz de retragere a plângerii prealabile sau în cazul în care plângerea prealabilă a fost tardiv introdusă [art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. b)];
- partea prevăzută în acordul de mediere, în cazul în care a intervenit medierea penală [art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. c)];
- inculpatul și persoana vătămată, în caz de împăcare [art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d)].

26. De asemenea, procesul penal este guvernat, de regulă, de principiul oficialității și, în cazul infracțiunilor având o intensitate redusă a valorii sociale ocrotite, de cel al disponibilității. În cazul infracțiunilor guvernate de principiul oficialității, legiuitorul, în funcție de valoarea socială ocrotită de legea penală, precum și de modalitatea de săvârșire faptei, a instituit posibilități de stingere a acțiunii penale și civile prin voința părților, sens în care a făcut acest lucru în cazul infracțiunii de furt [art. 231 alin. (2) din Codul penal], de *violență în familie* [art. 199 alin. (2) din Codul penal], de *însușirea bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor* [art. 243 alin. (3)], de *înșelăciune* [art. 244 alin. (3) din Codul penal], de *înșelăciune privind asigurările* [art. 245 alin. (3) din Codul penal] și de *nerespectarea hotărârilor judecătorești* [art. 287 alin. (3) din Codul penal]. Or, **nu poate fi primită susținerea potrivit căreia persoana vătămată/partea civilă nu are nicio culpă procesuală**, de vreme ce procesul a fost guvernat de principiul oficialității și că aceasta nu ar trebui, în caz de împăcare, să fie obligată alături de inculpat la plata cheltuielilor judiciare, deoarece **dispozițiile legale criticate**, respectiv art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală **au o aplicabilitate subsidiară prevederilor consacrate de art. 81 alin. (2) din același cod**, potrivit căroră „*Persoana care a suferit o vătămare fizică, materială sau morală printr-o faptă penală pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu și care nu dorește să participe la procesul penal trebuie să înștiințeze despre aceasta organul judiciar, care, dacă apreciază necesar, o va putea audia în calitate de martor*”, calitate în care, evident, nu va fi obligată la plata vreunei cheltuieli. Prin urmare, persoana vătămată, neînțelegând să se prevaleze de aceste prevederi, a consimțit prin **conduita sa procesuală** la continuarea din oficiu a acțiunii penale **în scopul alăturării la aceasta a acțiunii sale civile**. Acest fapt are semnificația unei asumări a anumitor cheltuieli judiciare avansate de stat, pentru că o persoană vătămată poate deveni parte civilă numai dacă, **prin propria sa voință**, până la începerea cercetării judecătorești, a exercitat acțiunea civilă în procesul penal, în condițiile art. 19, 20 și 84 din Codul de procedură penală.

27. De altfel, Curtea constată că și conduita persoanei vătămate generează cheltuieli din partea statului și, de vreme ce împăcarea se face potrivit art. 159 alin. (3) din Codul penal, până la citirea actului de sesizare, cheltuielile generate până la împăcare trebuie suportate de cei care prin conduita lor au dat o anumită amploare și întindere în timp procesului penal. Depunerea declarației de împăcare într-o fază avansată a procedurii judiciare duce la o întindere în timp a procesului penal, statul fiind cel care suportă în consecință cheltuielile făcute până la acel moment. Acestea puteau fi însă limitate dacă împăcarea ar fi intervenit la un moment cât mai apropiat de cel al începerii urmăririi penale.

28. În plus, Curtea reamintește că și sub tărâmul vechilor reglementări penale și procesual penale, inculpatul și persoana vătămată, în caz de împăcare, erau obligați la plata cheltuielilor

judiciare, chiar dacă acțiunea penală era pusă în mișcare din oficiu [a se vedea art. 192 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală din 1968], existând infracțiuni pentru care acțiunea penală, deși era pusă în mișcare **exclusiv din oficiu**, împăcarea părților înlătura răspunderea penală (a se vedea *vătămarea corporală din culpă* prevăzută de art. 184 alin. 2, 4 și 6, *seducția* prevăzută de art. 199 alin. 2 și *tulburarea de posesie* prevăzută de art. 220 alin. 4, toate din Codul penal din 1969).

29. Subsidiar, Curtea mai constată că persoana vătămată, **achiesând la împăcare, prin voința sa, a împiedicat statul să finalizeze acțiunea penală** pornită din oficiu, autorul infracțiunii neputând fi tras la răspundere penală și nici obligat la plata integrală a cheltuielilor judiciare avansate de stat. Totodată, nu trebuie ignorat nici faptul că într-un proces penal sunt prezente două categorii de interese, și anume cel al statului obligat să apere valorile sociale ocrotite de legea penală și cel al părților/persoanelor implicate. Cât privește interesul acestora din urmă, în caz de împăcare, interesele sunt concurente, și anume ale inculpatului de a nu fi tras la răspundere penală, pe de o parte, și ale persoanei vătămate de a-și recupera mai repede prejudiciul cauzat, pe de altă parte. De aceea, Curtea apreciază că este normal ca fiecare dintre aceștia din urmă să fie obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat.

30. În sfârșit, dispozițiile legale criticate reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, conform art. 126 alin. (2) din Constituție. Or, soluția legislativă potrivit căreia, în caz de împăcare, cheltuielile judiciare vor fi suportate de inculpat și persoana vătămată, este justificată și de împrejurarea că **împăcarea lasă o incertitudine în ceea ce privește culpa procesuală a ambelor părți**, precum și o **incertitudine asupra culpei infracționale a inculpatului**.

31. De aceea, instanța de judecată, fiind în prezența unor incertitudini, nu poate obliga inculpatul la plata tuturor cheltuielilor judiciare, deoarece o parte dintre acestea au fost făcute din culpa procesuală a persoanei vătămate cu care s-a împăcat.

32. Totodată, împăcarea părților constituie o cauză de înlăturare a răspunderii penale, fiind o convenție intervenită între părți, prin care ele se înțeleg să nu mai continue procesul penal și are ca urmare stingerea efectelor de fond ale acestuia.

33. Potrivit legii civile, la care art. 193 din Codul de procedură penală din 1968 și art. 276 alin. (6) din actualul Cod de procedură penală fac trimitere, această înțelegere poate purta și asupra plății cheltuielilor judiciare suportate de părți; însă, în lipsa unui asemenea acord, fiecare parte va suporta propriile sale cheltuieli.

34. Prin urmare, chiar dacă, odată cu declarația de împăcare, persoana vătămată a pretins cheltuieli judiciare, acestea nu-i pot fi acordate, atâta vreme cât inculpatul nu a consimțit la plata lor. Nu se poate susține că obligarea inculpatului la plata cheltuielilor judiciare către persoana vătămată ar rezulta implicit din împăcarea intervenită, deoarece această înțelegere de stingere a procesului penal precede și **împiedică elucidarea problemei dacă inculpatul este sau nu vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate** și, ca atare, nu există temeiuri pentru ca, în sarcina lui, să se stabilească vreo obligație referitoare la plata cheltuielilor judiciare făcute de persoana vătămată.

35. Cât privește critica autorului fundamentată pe dispozițiile art. 136 alin. (5) referitor la inviolabilitatea proprietății private, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauză.

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ludovic Murvai în Dosarul nr. 9.516/271/2016 al Judecătoriei Oradea — Secția penală și constată că dispozițiile art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Oradea — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 857

din 14 decembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280 alin. (1), art. 281 alin. (1) lit. b) și art. 282 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280 alin. (1), art. 281 alin. (1) și art. 282 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gabriel Bivolaru în Dosarul nr. 7.932/118/2013*/a1.1 al Tribunalului Constanța — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 812D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate cu privire la sancționarea normelor de competență materială de către organele de urmărire penală, și ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții. În ceea ce privește interesul personal al procurorului în cazul invocării nulității relative de către acesta, arată că doctrina și practica au încercat o definire a acestuia. Cu toate acestea, în cauza dedusă controlului nu poate fi vorba de o nulitate relativă, ci de o nulitate absolută, determinată de

nerespectarea competenței materiale de către organele de urmărire penală, prin urmare dispozițiile legale ce reglementează nulitatea relativă nu își găsesc aplicarea în cauză, neavând legătură cu aceasta. În continuare, reprezentantul Ministerului Public arată că autorul excepției nu aduce critici concrete în ceea ce privește celelalte dispoziții, astfel că excepția este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 28 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 7.932/118/2013*/a1.1, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280 alin. (1), art. 281 alin. (1) și art. 282 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gabriel Bivolaru, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2), art. 131 alin. (2) și art. 132 alin. (1) sunt încălcate, deoarece, potrivit Codului de procedură penală, încălcarea competenței materiale a Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este sancționată cu nulitatea relativă, iar nu cu nulitatea absolută. În continuare susține că este „de neacceptat prevederea de la art. 282 alin. (2) din Codul de procedură penală, potrivit căreia procurorul are dreptul să invoce o nulitate relativă dacă are un interes propriu în respectarea dispoziției legale încălcate. Resorturile filosofice și juridice ale acestei reglementări rămân oculte. Procurorul nu poate avea niciodată un interes propriu în procesul penal, pentru simplul motiv că el este un mandatar legal al statului, care este titularul acțiunii penale. Procurorul nu deține acțiunea penală, el

doar o exercită în numele statului. S-ar putea, însă, să ne aflăm în prezența unei reglementări marcate de sinceritate involuntară”. Pe cale de consecință, autorul excepției apreciază că textele atacate sunt neconstituționale în măsura în care nu prevăd sancțiunea nulității absolute pentru încălcarea competenței materiale exclusive de efectuare a urmăririi penale.

6. **Tribunalul Constanța — Secția penală** susține că ipotezele care constituie cazuri de nulitate absolută sunt numai cele cuprinse în art. 281 din Codul de procedură penală, enumerarea fiind limitativă. Încălcarea prevederilor referitoare la asistarea de către avocat, atunci când este obligatorie, atrage sancțiunea nulității absolute nu numai când se referă la suspect sau inculpat, ci și atunci când este vorba de celelalte părți. Legiuitorul a omis, însă, să includă aici și persoana vătămată, care, chiar dacă nu mai este parte în proces, este subiect procesual principal, alături de suspect, și ar trebui să beneficieze de aceleași garanții ca și părțile în ceea ce privește exercitarea dreptului la apărare. Altfel, există o încălcare a principiului egalității de arme și de șanse.

7. Spre deosebire de reglementarea anterioară, invocarea nulităților absolute nu se mai poate face, nediferențiat, pe parcursul întregului proces penal. Astfel, încălcarea dispozițiilor legale privitoare la prezența suspectului sau a inculpatului sau la asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, când sunt obligatorii, în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare, se poate face numai până la încheierea procedurii de cameră preliminară. Rațiunea unei astfel de dispoziții este generată de rolul fazei procesuale a camerei preliminare, care trebuie să examineze tocmai neregularitățile de procedură ivite înaintea fazei de judecată, pentru ca aceasta din urmă să dobândească celeritatea impusă de cerința soluționării cauzei într-un termen rezonabil. Astfel, instanța apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, întrucât procedura de judecată și competența instanțelor de judecată sunt prevăzute de lege, conform art. 126 alin. (2) din Constituție.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Susține că noul Cod de procedură penală aduce unele modificări în conținutul dispozițiilor ce reglementează regimul nulităților, printre care: stabilirea expresă a principiului că actele ulterioare celui declarat nul, care au o legătură directă cu acesta, sunt la rândul lor lovite de nulitate, scoaterea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor privind sesizarea instanței, efectuarea anchetei sociale pentru minori, competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală etc. Nulitatea absolută poate fi definită ca fiind acea nulitate constatată la cerere sau din oficiu în orice stare a procesului penal sau în anumite cazuri expres prevăzute până la încheierea unei anumite etape procesuale și care determină întotdeauna anularea actelor procesuale și procedurale efectuate cu încălcarea dispozițiilor prevăzute de lege. Cazurile de nulitate absolută sunt cele cuprinse în art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, enumerarea fiind limitativă, astfel cum rezultă din formularea articolului menționat și nu e de natură a încălca prevederile constituționale invocate.

10. În continuare, Guvernul arată că nulitatea relativă este definită în cadrul alin. (1) și nu poate fi invocată de procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată, decât

atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate. Normele criticate nu sunt de natură a aduce atingere dispozițiilor constituționale invocate, deoarece reglementarea normelor privind competența instanțelor judecătorești și a procedurii de judecată, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, se poate face numai prin lege.

11. **Avocatul Poporului**, invocând Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017, prin care Curtea Constituțională a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională, apreciază că excepția de neconstituționalitate, în prezenta cauză, a devenit inadmisibilă.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. În ceea ce privește **obiectul excepției de neconstituționalitate**, Curtea reține că, în ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, susținerile autorului excepției se referă la încălcarea competenței materiale a organului de urmărire penală, astfel că obiectul excepției de neconstituționalitate trebuie circumscris art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală. Prin urmare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 280 alin. (1), art. 281 alin. (1) lit. b) și art. 282 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 280 alin. (1): *„Încălcarea dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului în condițiile prevăzute expres de prezentul cod.”;*

— Art. 281 alin. (1): *„Determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind: (...)*

b) competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente.”;

— Art. 282 alin. (1) și alin. (2): *„(1) Încălcarea oricăror dispoziții legale în afara celor prevăzute la art. 281 determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.*

(2) Nulitatea relativă poate fi invocată de procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată, atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate.”

15. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2), potrivit căruia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai de

lege, art. 131 alin. (2) referitor la rolul Ministerului Public și art. 132 alin. (1) referitor la statutul procurorilor.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea observă că autorul excepției s-a limitat în motivarea acesteia la trimiterea la dispozițiile constituționale, fără să arate, în mod concret, în ce constă contrarietatea astfel reclamată. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate și, prin urmare, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește formularea unor motive de neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție. În același sens a statuat Curtea și prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, prilej cu care a stabilit că „simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil, însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că *«sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți»*”. În consecință, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280 alin. (1) din Codul de procedură penală este inadmisibilă, nefiind motivată.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, Curtea constată că, prin Decizia nr. 302 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 17 iulie 2017, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională.

18. Cu acel prilej, Curtea a observat că, deși există modificări ale normelor ce guvernează urmărirea penală și implicit a competenței de realizare a acesteia, aceste modificări nu au determinat o diminuare a importanței acestei faze procesuale și nici a rolului pe care organul de urmărire penală îl ocupă în cadrul procesului penal, astfel încât să se desprindă o justificare rezonabilă a eliminării din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală.

19. Curtea a constatat că reglementarea competențelor organelor judiciare reprezintă un element esențial ce decurge din principiul legalității, principiu ce se constituie într-o componentă a statului de drept. Aceasta deoarece o regulă esențială a statului de drept este aceea că atribuțiile/competențele autorităților sunt definite prin lege. Principiul legalității presupune, în principal, că organele judiciare acționează în baza competenței pe care legiuitorul le-a conferit-o, iar, subsecvent, presupune că acestea trebuie să respecte atât dispozițiile de drept substanțial, cât și pe cele de drept procedural incidente, inclusiv a normelor de competență, în acest sens, dispozițiile art. 58 din Codul de procedură penală reglementează instituția verificării competenței de către organul

de urmărire penală, care este dator să își verifice competența imediat după sesizare, iar în cazul în care constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, fie să dispună de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență, fie să trimită de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent.

20. Pe de altă parte, în ceea ce privește legiuitorul, principiul legalității — componentă a statului de drept — îl obligă pe acesta să reglementeze în mod clar competența organelor judiciare. În acest sens, Curtea a statuat că legea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului (Decizia nr. 348 din 17 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16 iulie 2014, paragraful 17). Cu toate acestea, Curtea a apreciat că sarcina legiuitorului nu poate fi considerată îndeplinită doar prin adoptarea unor reglementări relative la competența organelor judiciare. Având în vedere importanța regulilor de competență în materia penală, legiuitorului îi incumbă obligația de a adopta prevederi care să determine respectarea acesteia în practică, prin reglementarea unor sancțiuni adecvate aplicabile în caz contrar. Aceasta deoarece aplicarea efectivă a legislației poate fi obstrucționată prin absența unor sancțiuni corespunzătoare, precum și printr-o reglementare insuficientă sau selectivă a sancțiunilor relevante.

21. Astfel, deși este recunoscut faptul că nulitatea absolută nu poate interveni în cazul oricărei încălcări a normelor de procedură, Curtea apreciază că aceasta trebuie să fie incidentă atunci când normele de procedură încălcate reglementează un domeniu cu implicații decisive asupra procesului penal. Referitor la normele de competență, Curtea a observat că, pentru buna desfășurare a activității organelor judiciare, se impune respectarea fermă a competenței lor materiale și după calitatea persoanei. Nerespectarea normelor legale privind competența materială și după calitatea persoanei produce o vătămare care constă în dereglarea mecanismului prin care este administrată justiția. Aceasta este și explicația pentru care încălcarea dispozițiilor legale privind această competență se sancționează în reglementarea anterioară cu nulitatea absolută.

22. Or, eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală permite aplicarea în procesul penal a unui criteriu subiectiv de apreciere din partea organului de urmărire penală. Astfel, prin nereglementarea unei sancțiuni adecvate în cazul nerespectării de către organul de urmărire penală a competenței sale materiale și după calitatea persoanei, legiuitorul a creat premisa aplicării aleatorii a normelor de competență pe care le-a adoptat.

23. Totodată, Curtea a constatat că dovedirea unei vătămări a drepturilor unei persoane exclusiv prin nerespectarea de către organul de urmărire penală a dispozițiilor referitoare la competența după materie și după persoană se transformă într-o probă greu de realizat de către cel interesat, ce echivalează, în fapt, cu o veritabilă *probatio diabolica*, și, implicit, determină încălcarea dreptului fundamental la un proces echitabil. Tocmai de aceea legiuitorul codurilor de procedură penală anterioare a prevăzut, sub sancțiunea nulității absolute, nerespectarea normelor de competență materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, vătămarea procesuală fiind, în această situație, prezumată *iuris et de iure*.

24. Așa fiind, Curtea a constatat că, prin eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a

organului de urmărire penală, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție.

25. Astfel, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 și reținând că Decizia Curții Constituționale nr. 302 din 4 mai 2017 a fost publicată la data de 17 iulie 2017, iar încheierea de sesizare a instanței de contencios constituțional în prezentul dosar este din 28 februarie 2017, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală a devenit inadmisibilă, urmând să o respingă în consecință.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală, Curtea constată că „nulitatea reprezintă o sancțiune procedurală extremă, care intervine numai atunci când alte remedii nu sunt posibile. Cum, însă, nu orice încălcare a unei norme procedurale provoacă o vătămare care să nu poată fi reparată decât prin anularea actului, legiuitorul a instituit regula potrivit căreia nulitatea actului făcut cu încălcarea dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal intervine numai atunci când s-a adus o vătămare ce nu poate fi înlăturată în alt mod. Această reglementare reflectă preocuparea legiuitorului de a salva actele procedurale care, deși inițial nu au respectat formele procedurale, își pot atinge scopul prin completarea sau refacerea lor. Nimic nu împiedică persoana interesată ca, în ipoteza în care există o vătămare ce nu poate fi înlăturată, să invoce și să dovedească vătămarea pretinsă” (Decizia nr. 113 din 24 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 14 martie 2005; Decizia nr. 403 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 3 august 2005).

27. Totodată, Curtea a reținut că nulitatea relativă este o nulitate virtuală, ce derivă din principiul fundamental al legalității și rezultă din încălcarea dispozițiilor legale referitoare la desfășurarea procesului penal, altele decât cele expres prevăzute de lege, care atrag nulitatea absolută. Aceasta se caracterizează prin faptul că intervine atunci când prin încălcarea dispozițiilor legale s-a produs o vătămare a drepturilor participanților la procesul penal (procuror, părți și

subiecții procesuali principali), că aceasta trebuie invocată într-o anumită etapă a procesului penal sau într-un anumit moment procesual, prevăzut de lege, că aceasta se acoperă atunci când titularii dreptului de a o invoca nu își exercită acest drept în termenul de decădere prevăzut de lege și prin faptul că subiecții procesuali care pot invoca nulitatea relativă trebuie să aibă calitatea prevăzută de lege, precum și un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale pretins încălcate. Așadar, cazurile în care poate fi invocată nulitatea relativă sunt, teoretic, foarte numeroase, fiind reprezentate de toate încălcările unor dispoziții procesuale penale, altele decât cele pentru care poate fi invocată nulitatea absolută (Decizia nr. 840 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 16 februarie 2016, paragrafele 19 și 20).

28. În ceea ce privește subiecții ce pot invoca nulitatea relativă, Curtea observă că dispoziția procesuală penală menționează pe procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată. Acești subiecți pot invoca nulitatea unui act doar în măsura în care dispoziția legală încălcată protejea un drept procesual propriu al acestora.

29. În ceea ce privește interesul procesual propriu al procurorului, Curtea reține că legiuitorul nu a avut în vedere un interes personal al acestuia, ci interesul circumscris prevederilor constituționale și legale privind rolul Ministerului Public. Astfel, potrivit art. 131 alin. (1) din Constituție, în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, iar, în cuprinsul titlului III, capitolul I, art. 62—69 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, sunt consacrate atribuțiile Ministerului Public. Totodată, Codul de procedură penală reglementează desfășurarea procesului penal și a altor proceduri judiciare în legătură cu o cauză penală, stabilind competențele și rolul procurorului.

30. Așa fiind, Curtea constată că interesul procesual propriu al procurorului este determinat de interesul general în considerarea căruia acesta acționează în fiecare caz și circumscris prevederilor constituționale și legale care stau la baza configurării rolului Ministerului Public.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gabriel Bivolaru în Dosarul nr. 7.932/118/2013*/a1.1 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 282 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru trecerea din domeniul public în domeniul privat al statului a unei construcții aflate în administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Arad, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, și modificarea anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

Având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) și art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se actualizează descrierea tehnică a bunului imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Arad, potrivit anexei nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă trecerea din domeniul public în domeniul privat al statului a construcției din compunerea bunului imobil prevăzut la art. 1, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, potrivit anexei nr. 2.

Art. 3. — Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera în mod corespunzător datele din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 12 aprilie 2018.
Nr. 214.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

a bunului imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Arad pentru care se actualizează descrierea tehnică

Nr. crt.	Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Administratorul bunului Codul unic de înregistrare	Denumirea bunului	Descrierea tehnică	Adresa
0	1	2	3	4	5	6
1	27561	8.29.08	Agencia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Arad CUI 20715212	Sediu Sucursala Arad	Sc = 418 mp; S+P+1 S teren = 1.312 mp CF nr. 317429 Arad	Județul Arad, MRJ Arad; str. Petru Rareș nr. 3

DATELE DE IDENTIFICARE
a construcției din compunerea unui bun imobil care trece din domeniul public în domeniul privat al statului,
în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării

Nr. M.F.P. Codul de clasificare	Administratorul bunului Codul unic de înregistrare	Descrierea tehnică a bunului Nr. carte funciară	Descrierea tehnică a părții bunului care se scade din inventar	Descrierea tehnică a părții bunului care rămâne în inventar	Valoarea de inventar a bunului	Valoarea de inventar a părții bunului care se scade din inventar	Valoarea de inventar a părții bunului care rămâne în inventar
27561 (parțial) 8.29.08	Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Arad CUI 20715212	Sc = 418 mp; S + P + 1 S teren = 1.312 mp CF nr. 317429 Arad	Sc = 418 mp S + P + 1	S teren = 1.312 mp	252.049 lei	74.297 lei	177.752 lei

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea unor modificări și completări în inventarul centralizat al bunurilor
din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale,
situate în județele Brașov, Cluj, Dolj, Buzău, Covasna, Caraș-Severin, Arad, Maramureș,
Sălaj, Gorj, Constanța, Satu Mare, Vrancea și municipiul București**

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a unui imobil din domeniul public al statului aflat în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, ca urmare a reevaluării acestuia conform prevederilor art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și a constatării unei suprafețe de teren în plus după finalizarea lucrărilor tehnice de cadastru și înscriere în cartea funciară.

Art. 2. — Se aprobă actualizarea adreselor poștale ale imobilelor aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, ca urmare a înscrierii acestora în cartea funciară.

Art. 3. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale imobilelor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 3, la care se modifică valorile de inventar ca urmare a reevaluării acestora conform prevederilor art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Ministerul Apărării Naționale își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

p. Ministrul apărării naționale,
Mircea Dușa,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 12 aprilie 2018.
Nr. 215.

*) Anexele nr. 1—3 nu se publică, fiind clasificate potrivit legii.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind actualizarea valorii de inventar a imobilului 2988, aflat în domeniul public al statului, și pentru transmiterea acestuia din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Apărării Naționale în domeniul public al comunei Oncești, județul Maramureș

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 9 alin. (1) și art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, al art. 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar și descrierea tehnică a imobilului 2988, aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, înregistrat în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului la poziția cu nr. M.F.P. 106712, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, ca urmare a reevaluării conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Se aprobă transmiterea imobilului 2988, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Apărării Naționale în domeniul public al comunei Oncești, județul Maramureș, precum și declararea acestuia din bun de interes public național în bun de interes public local.

(2) După preluare, imobilul transmis potrivit alin. (1) se utilizează pentru crearea unei zone de agrement public care presupune realizarea unor facilități dedicate — de camping, cabane turistice, picnic, sport în aer liber, echitație, într-un

termen de 5 ani de la preluarea imobilului, conform Hotărârii Consiliului Local al Comunei Oncești nr. 38/2017, modificată prin Hotărârea nr. 49/2017.

Art. 3. — În cazul în care nu se respectă destinația imobilului și termenul prevăzute la art. 2 alin. (2), acesta revine în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

Art. 4. — Predarea-preluarea imobilului transmis potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 5. — Ministerul Apărării Naționale își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și de cadastru și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificările corespunzătoare în anexa nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

p. Ministrul apărării naționale,

Mircea Dușa,
secretar de stat

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,

Paul Stănescu

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

București, 12 aprilie 2018.

Nr. 216.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilului 2988 aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, la care se actualizează valoarea de inventar, conform art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea bunului din domeniul public al statului	Adresa	Elementele-cadru de descriere tehnică, Carte funciară/ Nr. cadastral	Valoarea bunului imobil înscrisă în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului (lei)	Valoarea de inventar actualizată a bunului imobil ca urmare a reevaluării (lei)	Administratorul bunului/CUI
106712	8.19.01	Imobil 2988	Județul Maramureș, comuna Oncești	Teren* C.F. nr. 50067 Nr. cad. 50067	3.539.469	6.291.111,91	Ministerul Apărării Naționale CUI — 4183229

* Conform prevederilor Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.718/2011 pentru aprobarea Precizărilor privind întocmirea și actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, instituțiile a căror activitate este organizată în baza unor legi speciale și care au bunuri cu date de identificare clasificate completează anexele la hotărârile Guvernului numai cu acele date care nu sunt clasificate.

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului 2988 care se transmite din domeniul public al statului și din administrarea
Ministerului Apărării Naționale în domeniul public al comunei Oncești, județul Maramureș,
și se declară din bun de interes public național în bun de interes public local

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea bunului	Adresa	Elementele-cadru de descriere tehnică, Cartea funciară/ Nr. cadastral	Valoarea de inventar (în lei)	Persoana juridică de la care se transmite imobilul/CUI	Persoana juridică la care se transmite imobilul/CUI
106712	8.19.01	Imobil 2988	Județul Maramureș, comuna Oncești	Teren Suprafața terenului — 8,4822 ha C.F. nr. 50067 Nr. cad. 50067	6.291.111,91	Statul român, din administrarea Ministerului Apărării Naționale CUI — 4183229	Comuna Oncești, județul Maramureș, domeniul public CUI — 4240847

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detașare în condițiile legii, a funcției publice
de subprefect al județului Brașov de către
domnul Băncilă Ciprian-Marius

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Brașov de către domnul Băncilă Ciprian-Marius.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
 Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 18 aprilie 2018.
 Nr. 221.

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Legii nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 și 399 bis din 7 iunie 2011, se face următoarea rectificare:

— la anexa nr. 3.31, la nota de subsol „**”, în loc de: „**”) *Suprafață înregistrată la Ministerul Finanțelor Publice sub nr. MF 101721 și transferată de la...*” se va citi: „**”) *Suprafață înregistrată la Ministerul Finanțelor Publice sub nr. MF 157994 și transferată de la...*”.

★

În cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/2018 privind modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 30 martie 2018, se face următoarea rectificare:

— la art. II alin. (2), în loc de: „... potrivit prevederilor art. I pct. 28...” se va citi: „... potrivit prevederilor art. I pct. 29...”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 092100